

РЕШЕНИЕ

№ 3525

гр. София, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на пети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Георги Ст. Чехларов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Галина Ташева Въззивно гражданско дело № 20221100504475 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 20023172 от 21.03.2022 г., постановено по гр. д. № 938/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 68 състав са ОТХВЪРЛЕНИ изцяло като неоснователни предявените от ЗАД „Б.В. И.Г.” АД, ЕИК: *****, гр.София, пл. „****”, съдебен адрес: гр. София, бул. „Княз ****” чрез адв. З. К., против ЗАД „ОЗК-З.” АД, ЕИК: *****, гр. София, ж.к. „Възраждане“, ул. „****”, обективно съединени осъдителни иски по чл. 411, изр. 2 КЗ за осъждане на ответното дружество в качеството му на застраховател по риска „Гражданска отговорност“ на собственика на автомобил „Дачия Докер“, с рег. № ***** да заплати на ищцовото дружество сумата от 3 540,88 лв., представляваща сбора от платеното от ищеца застрахователно обезщетение (3 515,88 лв.) по риск „Булстрад Каско Стандарт“ по щета № 470419202031159 за имуществените вреди на автомобил „Волво“, с рег. № *****, причинени при реализираното на 06.07.2020г. в гр.София пътно-транспортно произшествие, и т.нар. ликвидационни разноски (25 лв.), и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за мораторната лихва за периода от 23.10.2020г. до 06.01.2021г. в размер на 74.75 лв., като на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, ЗАД „Б.В. И.Г.” АД е осъдено да заплати на ЗАД „ОЗК-З.” сумата от 50 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Срещу постановеното съдебно решение е депозирана въззивна жалба от ищеца ЗАД „Б.В. И.Г.” АД, чрез процесуалния представител адв. З. К., в която същото се обжалва изцяло като неправилно и незаконосъобразно, както и като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. В жалбата се навеждат доводи, че неправилно и в противоречие със събрания доказателствен материал по делото, съдът е приел в мотивите на обжалваното решение, че ищецът не е доказал наличието на застрахователно

правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ между виновния водач и ответника ЗАД „ОЗК 3.“ АД, поради което е отхвърлил предявения иск. Излагат се съображения, че първоинстанционният съд е достигнал до погрешни изводи при прилагането на процесуалните норми, относими към процеса на доказване на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с ответника. Оспорват се изводите на решаващия състав, че в съдебния процес, застрахователното правоотношение следва да бъде доказано само чрез съответната застрахователна полица (писмен застрахователен договор), като форма за неговата действителност. В тази връзка се поддържат доводи, че застрахователят – ищец не е страна по застрахователния договор за задължителната застраховка, поради което не е в състояние да го представи като писмен документ по делото, но по делото е представено извлечение от електронната страница на Гаранционен фонд, от която е видно, че за процесното МПС с рег. № ***** е налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП, по която застраховател е ответното дружество „ОЗК 3.“ АД.

В жалбата се излагат доводи, че съгласно разпоредбата на чл. 547, ал. 12 от КЗ данните от Информационен център към Гаранционен фонд до доказване на противното удостоверяват застрахователя, номера на застрахователния договор, началната и крайна дата на покритие и т.н., поради което представеното по делото извлечение от електронния регистър на Информационния център към ГФ е достатъчно доказателство за наличието на застрахователен договор за застраховка „Гражданска отговорност“. На отделно основание се поддържа, че наличието на валидно застрахователно правоотношение по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ е обстоятелство, което е следвало да се отдели за безспорно между страните, предвид липсата на изрично оспорване от ответника с отговора на исковата молба, а и извънсъдебно преди образуване на делото с писмото, с което същият е отказал плащане по регреса, позовавайки се единствено на недоказаност на механизма на ПТП. От въззивника се сочи също така, че наличието на застраховка „ГО“ за увреждащото МПС, сключена с ответника се установява и от съставения от двамата водачи Двустранен констативен протокол за ПТП. В тази връзка се поддържат доводи, че наличието на валидно правоотношение като предпоставка за уважаване на предявения регресен иск по чл. 411 от КЗ е доказано по делото.

Въз връзка с изложеното се отправя искане към въззивния съд да постанови решение, с което да отмени изцяло решението на първоинстанционния съд и да постанови друго такова, с което да уважи предявените иски като основателни и доказани. Претендира направените по делото разноски за двете съдебни инстанции.

Въззиваемата страна по делото ЗАД „ОЗК-3.“ АД, не е депозирала писмен отговор по въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени за разглеждане са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 411 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът ЗАД „Б.В. И.Г.“ АД претендира заплащане на сумата от 3540,880 лева – представляваща сбора от платеното от ищеца застрахователно обезщетение (3 515,88 лева) по застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ по щета № 470419202031159 за имуществените вреди на процесното МПС – автомобил „Волво“, с рег. № *****, настъпили в резултат на

ПТП на 06.07.2020г. в гр. София причинено виновно от водача на автомобил „Дачия Докер“, с рег. № *****, застрахован по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество ЗАД „ОЗК - 3.“ АД и ликвидационни разноски (25 лв.), ведно със законна лихва върху посочената сума от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Предявява и претенция за заплащане на мораторна лихва за забава в размер на сумата от 74.75 лв. за периода от 23.10.2020г. до 06.01.2021г.

Ответникът ЗАД „ОЗК – 3.“ АД е депозирал отговор на исковата молба, в който е оспорил изцяло предявените искове по основание и по размер. Оспорва механизма на процесното ПТП, наличието на виновно поведение на водача на автомобил „Дачия Докер“, с рег. № *****, съществуването на причинно-следствена връзка между процесното ПТП и вредите по автомобил „Волво“, с рег. № *****, както и размера на иска. Предявено е и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от двамата водачи. Оспорва и акцесорният иск за лихви.

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси – по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания.

При извършена служебна проверка, въззивният съд намира, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и процесуално допустимо, но същото обаче е неправилно по следните съображения:

За да отхвърли иска първоинстанционният съд е приел, че по делото от страна на ищеца не е доказана пасивната материалноправна легитимация на ответника, тъй като не е установено наличието на валидно застрахователно правоотношение по риска "Гражданска отговорност" между делинквентна и ответното дружество.

Съгласно чл. 411, ал. 1 от КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, като застрахователят по имуществената застраховка може да предяви вземанията си направо към застрахователя по "Гражданска отговорност".

Предпоставките за възникване на регресното право на застрахователя по имуществено З. срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на причинителя на имуществени вреди (делинквента) изисква кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по имуществена застраховка; 2) за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата - арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т.е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; 3) застрахователят по имущественото З. да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ и 4) към момента на настъпване на застрахователното събитие (ПТП) между делинквента и застрахователя да съществува валидно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест ищецът следва да проведе пълно и главно доказване на всички посочени по - горе кумулативни предпоставки на исковата претенция.

Настоящата инстанция приема, че по делото са налице всички основания на цитираните норми, включително наличие на валидно застрахователно правоотношение между делинквента и ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, за ангажиране отговорността на ответното дружество.

Съдът приема за установено по делото, че на 06.07.2020 г., около 14,30 ч. в гр. София, на ул. „Неделчо Бончев“ е настъпило застрахователно събитие - ПТП между застрахован по имуществена застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ при ищеца товарен автомобил „Волво“, с рег. № *****, управляван от водача С.А.В. и лек автомобил „Дачия Докер“, с рег. № *****, в резултат от което на процесния автомобил „Волво“, с рег. № ***** са били нанесени вреди, във връзка с което ищцовото дружество е изплатило застрахователно обезщетение на собственика на увредения автомобил в размер на 3515,88 лева.

Противно на приетото от СРС, въззивният съд намира за доказано по делото и наличието на валидно към момента на настъпване на произшествието – 06.07.2020 г. застрахователно правоотношение между делинквента и ответното дружество – ЗАД „ОЗК-3.“ АД по сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, покриващ отговорността на виновния водач за вредите от процесното ПТП. Посоченото обстоятелство се установява по косвен път посредством събраните по делото доказателства.

От представената и приета като неоспорена от ответната страна разпечатка от Информационния център на Гаранционен фонд е видно, че за лек автомобил „Дачия Докер“, с рег. № ***** е била налице застраховка „Гражданска отговорност“ с период на действие от 24.06.2020 г. до 23.06.2021 г., т.е. валидна към момента на настъпване на ПТП, сключена с ответника ЗАД „ОЗК - 3.“ АД.

По силата на чл. 39, ал. 2 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд (обн. ДВ, бр. 74/2006 г.) справка по ал. 1, която всеки застраховател предоставя на Информационния център се подава по начин и във формат, определен от Управителния съвет на Фонда във връзка с изискванията на системата за автоматизирана обработка на информацията, с което се гарантират автентичността и сигурността на подадените данни. Противно на приетото на първоинстанционния съд настоящият съдебен състав намира, че предоставената информация от Информационния център към Гаранционния фонд, която е публично достъпна, има официално оповестително действие и издадената въз основа на нея справка от Фонда притежава правната характеристика на официален свидетелстващ документ, който обвързва съда с материална доказателствена сила относно съществуването и прекратяването на договорите за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, до доказване на противното - в този смисъл са постановените по чл. 290 ГПК - решение № 55/24.08.2020 г. по т. д. № 1842/2019 г. на ВКС, II т. о. и решение № 161/13.11.2012 г. по т. д. № 607/2011 г. на ВКС, II т. о. Императивният характер на законоустановеното задължение на застрахователя, предлагащ задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите да предоставя на Информационния център към Гаранционния фонд в определен от законодателя срок справка за сключените и прекратените застрахователни договори, е свързано със засилената социална функция на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“,

предоставената с нея разширена застрахователна закрила и официалното оповестително действие на данните от Информационния център. Информацията, съдържаща се в базата данни на Информационния център на Гаранционен фонд отразява именно заявените от страна на застрахователя данни за сключените от него застраховки „Гражданска отговорност“ в съответствие с нормативните изисквания. Ето защо, справка от Информационния център на Фонда е достатъчна, при липса на каквото и да било оспорване от ответника, за доказване сключването на застраховка „ГО“ между причинителя на вредата и ответника.

Наред с това следва да се има предвид и задължителната за съдилищата практика на ВКС, обективирана в решение № 50/25.04.2012 г. по т. д. № 95/2011 г. на ВКС, II т.о., решение № 115/23.07.2013 г. по т. д. № 348/2012 г. на ВКС, I т.о., решение № 25/24.07.2017 г. по т. д. № 3135/2015 г. на ВКС, II т.о., с които изрично е прието, че неспазването на законоустановената форма за действителност на търговската сделка не води автоматично до нищожност и това е едно от различията между търговското и гражданско право, където нищожността настъпва независимо от поведението на страните. В търговското право неспазването на формата, за да доведе до нищожност на сделката, изисква по арг. на чл. 293, ал. 3 ТЗ оспорване на действителността на сделката. Така тази законова постановка доближава нищожността поради неспазване на формата за действителност в търговското право до унищожаемостта на сделките по ЗЗД (чл. 27 и сл.) или нищожността, при неспазване на изискването за форма на сделката в търговското право, може да бъде преодоляна чрез разпоредбата на чл. 293, ал. 3 ТЗ. Договорът за застраховка безспорно е от категорията на сделките, посочени в чл. 1, ал. 1 ТЗ, т. нар. "абсолютни търговски сделки", чийто търговски характер произтича от изричната норма на чл. 286, ал. 2 ТЗ, а не е обусловен от търговското качество на лицето, което я сключва и от връзката с упражняването от него занятие. Поради това, че е търговска сделка, по отношение на договора за застраховка намира приложение разпоредбата на чл. 293, ал. 1 ТЗ, както и цитираната разпоредба на чл. 293, ал. 3 ТЗ. В случая не е налице оспорване на договора за застраховка "Гражданска отговорност" от никоя от страните по него, а е налице упражняване на права и изпълнение на насрещните задължения по него. От друга страна в Двустранния констативен протокол за ПТП е вписано наличието на представена от водача полица № BG/2311900163459 по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, сключена за л. а. „Дачия Докер“ с рег. № ***** със срок на действие от 24.06.2020 г. до 23.06.2021 г., по която застраховател е ответникът, като протоколът за ПТП, не е бил оспорен в тази част по надлежния ред. Следва да се има предвид също така и фактът, че наличието на валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ между виновния за ПТП водач и ответника не е било спорно в първоинстанционното производство. Този факт не е опроверган от ответника, нито са налице данни, довели до противопоставимо на трети лица прекратяване на полицата преди датата на събитието.

Предвид гореизложеното, въззивният съд приема, че е налице валидно към датата на ПТП застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между деликвентна и ответното дружество, поради което именно ответникът е пасивно материално-правно легитимирано да отговаря по предявения иск.

Настъпването на процесното ПТП, представляващо покрит застрахователен риск, в срока на застрахователно покритие, и участието на лицето, което е застраховано при ответното дружество в него, е удостоверено чрез Двустранния констативен протокол за ПТП от 06.07.2020 г., в който е отразено, че ПТП-то е настъпило при извършване на маневра по

паркиране на заден ход, при която водачът на л.а. „Дация Докер“, с рег. № ***** е реализирал ПТП със спрелия зад него т.а. „Волво“, с рег. № *****, който бил паркиран. Двустранният констативен протокол представлява частен свидетелстващ документ, съставен от лица, трети на процеса. Освен формална доказателствена сила, която в случая не е опровергана, документът няма друга призната от процесуалния закон сила на доказване, т.е. не обвързва по задължителен начин съда да приеме за верни описаните в протокола факти. Документът обаче има доказателствена стойност и същата се определя от съда по вътрешно убеждение - съобразно останалите доказателства, съобразно повода за съставяне на документа и др. В случая, двустранният протокол е съставен на основание чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП - с цел да удостовери причините за настъпване на ПТП. Ето защо, документът има характер на нарочен от гледна точка на съставянето му съобразно ЗДвП, но случаен от гледна точка на процеса. Това се отразява върху достоверността му, която съдът преценява съобразно останалите доказателства и най - вече със заключението на приетата по делото авто-техническа експертиза.

Съгласно приетото заключение от изготвената авто-техническа експертиза се установява, че процесното ПТП е настъпило по време на извършване на маневра за паркиране на заден ход от водача на лек автомобил „Дация Докер“, с рег. № *****, който поради недостатъчен контрол над управлението на автомобила реализира ПТП с паркирания товарен автомобил „Волво“ с рег. № *****, като със задна лява част го удря в странична лява част. Вещото лице е посочило, че съгласно отразеното в протокола за ПТП и скицата към него, водачът на товарен автомобил „Волво“ е отбелязал, че автомобилът е бил „паркиран“, а водачът на лек автомобил „Дация Докер“ – „при паркиране“. Съгласно заключението на вещото лице, след анализ на механизма на произшествието и съпоставка на щетите, описани в двустранния констативен протокол за ПТП и описа на уврежданията, от техническа гледна точка следва извод, че щетите по т.а. „Волво“ с рег. № ***** са вследствие на реализираното ПТП на 06.07.2020 г. При преценка по реда на чл. 202 ГПК на заключението на вещото лице по изготвената АТЕ, въззивният съд намира, че същото следва да бъде кредитирано като обективно, пълно, обосновано и непротиворечащо на останалия доказателствен материал по делото, като експертът е изготвил заключението си след анализ на всички доказателства и обективните данни по делото. Във връзка с изложените правни изводи, настоящият състав намира, че от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства се установява наличието на виновно и противоправно поведение от страна на водача на лекия автомобил „Дация Докер“, с рег. № *****, застрахован в ответното дружество, който поради недостатъчен контрол над управлението на автомобила е реализирал ПТП с паркирания товарен автомобил „Волво“ с рег. № *****. Въззивната инстанция намира, че по делото е установено и че между това поведение и настъпилите по процесния автомобил вреди е налице пряка – причинно следствена връзка. Съгласно разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД, при ангажиране на деликтната отговорност на причинителя на увреждането, неговата вина се предполага. Налице е оборима законова презумпция или ответникът - застраховател следва да обори презумпцията за вина на делинквента. В случая ответникът не е ангажирал никакви доказателства за оборване на фактическите твърдения на ищцовото дружество. Следователно, обсъдената доказателствена съвкупност води до безспорен извод, че процесното ПТП е настъпило по твърдените в исковата молба време и начин, както и е предизвикало сочените от застрахователя - ищец увреждания по лекия автомобил. Причинените по застрахования обект – товарен автомобил „Волво“ с рег. № ***** са констатирани в Двустранния констативен протокол за ПТП,

описани са в опис - заключението по щета № 470419202031159 и в калкулацията на претенция. Съгласно приетото заключение на САТЕ те са в причинна връзка с процесното ПТП. Въззивният съд намира за доказан по делото механизма на ПТП, описан в исковата молба, причинените имуществени вреди на застрахования при ищеца автомобил, както и пряката причинно - следствена връзка между настъпилото застрахователно събитие и вредите, от което следва, че предявеният иск по чл. 411 КЗ е доказан по основание.

Въззивната инстанция намира за неоснователно релевираното от ответника в първоинстанционното производство възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на другия водач. При така изяснената фактическа обстановка, настоящият състав намира, че водачът на товарния автомобил „Волво“ не е допринесъл с поведението си за настъпване на процесното ПТП. В този смисъл, на първо място в производството по делото не е установено от страна на водача на товарния автомобил „Волво“ да е извършено нарушение на правилата за движение по пътищата по чл. 98 от ЗДвП при създамата се пътна обстановка и по-конкретно същият да е паркирал управляваното от него МПС на място, където е затруднил движението на лекия автомобил „Дачия Докер“, с което да е станал причина за настъпване на ПТП-то. На следващо място, съдът намира, че в производството по делото не е установено, че именно конкретно поведение на този водач /нарушаване на конкретни правила за движение по пътищата/ се намира в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия краен вредоносен резултат. Намаляването на обезщетението за вреди от деликт на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало /наред с неправомерното поведение на деликвента/ до увреждането като неблагоприятен резултат. Правните последици от съпричиняването и значението му за размера на обезщетението, което увреденият има право да получи като паричен еквивалент на произлезлите от деликта вреди, изключват допустимостта съдът да обосновава изводите си за съпричиняване с вероятности или с предположения. Изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения, а намаляването на дължимото обезщетение за вреди от деликт по правилата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД изисква доказани по безспорен начин конкретни действия или бездействия на увреденото лице, с което то обективно да е способствало за настъпването на вредите, в който смисъл е изразеното становище в Решение № 99/08.10.2013 г. по т. д. 44/2012 г. на ВКС, II т.о., Решение № 98/24.06.2013 г. по т. д. 596/2012 г. на ВКС, II т.о. и др., които се възприемат изцяло от настоящия състав.

Във връзка с изложеното, въззивният съд намира за доказан по делото механизма на ПТП, описан в исковата молба, причинените имуществени вреди на застрахования при ищеца автомобил, както и пряката причинно - следствена връзка между настъпилото застрахователно събитие и вредите, поради което намира, че предявеният по делото иск по чл. 411 КЗ е доказан по основание.

Обемът и съдържанието на суброгационното вземане на застрахователя по имуществената застраховка спрямо прекия причинител на вредите, респ. срещу неговия застраховател по застраховка "Гражданска отговорност", са изрично определени в чл. 411 от КЗ, според който застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на

увреденото застраховано лице до размер на платеното застрахователно обезщетение и обичайните разходи за определянето му.

Размерът на застрахователното обезщетение по имуществената застраховка се определя в съответствие с клаузите на договора, като същото трябва да бъде равно на размера на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието (чл. 386, ал. 2 КЗ) и се дължи от застрахователя в границите на уговорената в договора застрахователна сума, като доказването на вредата е в тежест на застрахования. Обезщетението не може да надвишава действителната (при пълна увреда) или възстановителната (при частична увреда) стойност на застрахованото имущество, т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество - чл. 400, ал. 1 КЗ, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка - чл. 400, ал. 2 КЗ.

Разпоредбата на чл. 411, ал. 1 КЗ изрично включва в размера на платимото по регресен път обезщетение обичайните разноски, направени за определяне на заплатеното обезщетение.

В разглеждания случай, от констатациите на приетата по делото САТЕ се установява, че уврежданията по товарен автомобил „Волво“ са в пряка причинно - следствена връзка с процесното ПТП, като стойността, необходима за тяхното възстановяване по средни пазарни цени възлиза на 4 219,06 лв. с включен ДДС (която сума е в по - висок размер от заплатената и претендирана от ищеца – 3515, 88 лв.). С оглед обстоятелството, че ищецът претендира сума в по-нисък размер от стойността на действително нанесените щети, то претенцията му следва да бъде уважена в пълен размер. По делото не са ангажирани доказателства от ответника за погасяване на задължението за плащане на горепосочената сума, поради което като съобрази и доказателствената тежест на ответника за това обстоятелство, както и диспозитивното начало в процеса, въззивният съд приема, че предявеният иск е изцяло основателен за сумата от общо 3540,88 лв., от която 3515,88 лв. - изплатено застрахователно обезщетение и 25 лв. - ликвидационни разноски. Като последица от основателността на главния иск към присъдената сума от 3515, 88 лв. следва да се присъди и законната лихва за забава от датата на предявяване на исковата молба – 07.01.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

Относно иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Ответникът не оспорва, че е получил регресната покана от ищеца на 09.10.2020 г. Няма спор също така, че с писмо от 23.10.2020 г., ответното застрахователно дружество е отказало плащане по щетата, поради което след тази дата ответникът е изпаднал в забава и дължи законната мораторна лихва до датата на предявяване на исковата молба.

Следователно претенцията за лихва за забава е основателна за периода 23.10.2020 г. - 06.01.2021 г. На основание чл. 162 ГПК, съдът я определя в размер на 74,75 лв. За този размер и период искът е основателен, поради което претенцията за заплащане на лихва за забава върху главницата следва да се уважи изцяло.

С оглед на изложеното първоинстанционното решение следва да се отмени изцяло, като вместо него следва да се постанови друго, с което исковата претенция следва да се уважи за пълния предявен размер.

По разноските:

При този изход на спора на жалбоподателя - ищец следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за производството пред СРС в общ размер на 917, 64 лв. - за държавната такса по исковата молба, депозити за АТЕ и за адвокатско възнаграждение, както и сумата от 788, 22 лв. - за държавната такса по въззивната жалба и за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20023172 от 21.03.2022 г., постановено по гр. д. № 938/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 68 състав, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК-З.” АД, ЕИК: *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Възраждане“, ул. „*****“ да заплати на ЗАД „Б.В. И.Г.” АД, ЕИК: *****, с адрес: гр.София, пл. „*****“ на основание чл. 411, изр. 2 КЗ сумата от **3540, 88 лева** - представляваща сбора от платеното от ЗАД „Б.В. И.Г.” АД застрахователно обезщетение /3515,88 лева/ по застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ по щета № 470419202031159 за имуществените вреди на процесното МПС – автомобил „Волво“, с рег. № *****, причинени при ПТП на 06.07.2020 г. в гр. София, на ул. „Неделчо Бончев“ от лек автомобил „Дачия Докер“, с рег. № *****, който е застрахован при ответника ЗАД „ОЗК-З.” АД по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ със срок на валидност от 24.06.2020 г. до 23.06.2021 г. и ликвидационни разноски /25 лева/, ведно със законна лихва върху главницата от датата на исковата молба – 07.01.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, както и да заплати сумата от **74,75 лева** – мораторна лихва за забава за периода от 23.10.2020 г. до 06.01.2021 г.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК-З.” АД, ЕИК: *****, гр. София, ж.к. „Възраждане“, ул. „*****“ да заплати на ЗАД „Б.В. И.Г.” АД, ЕИК: *****, гр.София, пл. „*****“, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 917, 64 лева – разноски в първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК-З.” АД, ЕИК: *****, гр. София, ж.к. „Възраждане“, ул. „*****“ да заплати на ЗАД „Б.В. И.Г.” АД, ЕИК: *****, гр.София, пл. „*****“, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 788, 22 лева – разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване по арг. чл. 280, ал. 3 ГПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____